

LBRIS

We know
books

Cea mai frumoasă carte de povești

Ilustrații de Anne Bernhardt

LBRIS

We know
books

Cea mai frumoasă carte de povești

Ilustrații de Anne Bernhardt

Bookzone
BUCUREȘTI, 2022

Cuprins

Fetița cu chibrituri	7
Bradul	11
Spiridușii și cizmarul	19
Despre regina care nu știa să facă turtă dulce și despre regele care nu cânta la drâmbă	21
Primul brad de Crăciun	29
Pasărea cea fericită	37
Crăiasa Zăpezii	41
Întâia povestire: În care e vorba despre o oglindă și despre niște cioburi	41
A doua povestire: Un băiețel și o fetiță	43
A treia povestire: Grădina femeii care știa să facă farmece	47
A patra povestire: Un prinț și o prințesă	49
A cincea povestire: Fetița de tâlhar	51

A șasea povestire: Lapona și finlandeza	54
A șaptea povestire: În care e vorba despre palatul Crăiesei Zăpezii și despre ce s-a întâmplat acolo	57
Crăciunul în cămara cu bucate	61
Oaspeții din Ajunul Crăciunului	64
Snegurocika	71
Brăduțul care își dorea să fie pom de Crăciun	77
Poveste de Crăciun	81
Cei trei pitici din pădure	84
Fetița cea sărmană	91
Două povești de Crăciun	93
Despre povestitori	100

Fetița cu chibrituri

Era chiar seara de Anul Nou, în ultima zi a anului, și pe străduțele micului oraș se făcuse întuneric și frig. Oamenii stăteau la adăpost în casele lor călduroase, iar prin ferestre străluceau luminițele brazilor de Crăciun, în timp ce aroma găștelor fripte plutea înspre stradă. Ninsorea nu mai contenea. Pe aleile pustii, se mai vedea doar o fetiță, cu fulgi de nea în cărlionții blonzi și cu picioarele goale și înroșite de frig. Plecase de acasă încălțată cu pantofi, dar și-i pierduse când s-a ferit de o trăsură care venea în viteză. Oricum îi erau mari. Un pantof nu-l mai putuse găsi, iar pe celălalt îl șterpelise un băiat și fugise cu el.

În mâini ținea un mănunchi de chibrituri, iar în buzunarul de la șorț mai avea o mulțime. Dar nimeni nu cumpăraseră nimic toată ziua. Nimeni nu-i dăduse vreun bănuț, iar ea nu îndrăznea să se întoarcă acasă. Nu vânduse niciun băț de chibrit și nu câștigase niciun ban, așa că sigur avea să primească o săpuneală zdravănă de la tatăl ei. Iar acasă tot frig era, căci prin găurile din acoperiș bătea crivățul.

Fetița zări un ungher format de două case, dintre care una ieșea puțin mai în afară, și se așeză acolo, ghemuindu-se cu picioarele sub ea. Îi era foarte frig, iar mânuțele aproape că i se făcuseră sloi de gheață.

„Ah”, s-a gândit ea. „Un chibrit, unul singur, o să-l aprind de perete și o să mă încălzesc, măcar la mâini!”

LBRIS

We know
books

Scoase un chibrit din mănunchi: Sfârrr! Cum mai scânteia, cum mai ardea! Avea o strălucire caldă și puternică, asemenea unei lumânări binecuvântate. Își puse mâna peste flacăra.

Deodată fetei i se păru că stătea în fața unei sobe mari, de fontă, pe a cărei plită era pus la fiert un ceainic din alamă aburind. Cum mai trosnea focul din sobă și ce căldură ademenitoare făcea! Fetița își întinse picioarele, ca să se încălzească – dar flacăra se stinse și soba dispăru. Mai avea în mână doar un băț ars de chibrit.

„Ah, unde s-a dus focul acela minunat?” s-a gândit fetița. „O să mai aprind un chibrit și o să-mi încălzesc picioarele.”

Sfârrr! Cum mai strălucea! Și în locul în care cădea lumina chibritului, zidul se făcu străveziu ca un văl și fetița putu vedea în cameră. Pe masă era întinsă o față de masă albă, peste care erau așezate farfuriile sclipitor de curate. Gâsca friptă, umplută cu mere și prune uscate, mirosea îmbietor. Ei, ia te uită! Gâsca sări de pe platou și ateriză pe podea, cu furculița și cuțitul înfipte în piept, și se îndreptă către fetiță. Apoi chibritul se stinse și în fața ei văzu doar zidul gros, rece și umed.

Mai aprinse un chibrit. De data asta, i se păru că stă sub un brad de Crăciun uriaș. Era mai mare și mai bogat împodobit decât cel pe care-l văzuse prin ușa de sticlă a negustorului cel bogat. Pe ramurile verzi ardeau mii de lumânări și micuța își întinse mâinile spre ele. Dar chibritul se stinse din nou. Luminițele de Crăciun urcară sus, tot mai sus... Iar acum fetița mai vedea doar stelele de pe cer. Una dintre ele se desprinse și căzu, lăsând în urma ei o dâră lungă de lumină.

„Acum moare cineva!” s-a gândit fetița.

Așa îi spusese bunica ei, care murise de puțină vreme. Bunica, singura care o iubise vreodată, îi spusese: „Atunci când cade o stea, se urcă un suflet la cer!”

Fetița mai aprinse un chibrit frecându-l de zid. Se făcu lumină și pe alee apăru bunica ei, ca și cum ar fi fost în carne și oase, cu o privire blândă și binevoitoare pe chip.

— Vai, bunico, ia-mă cu tine! a strigat fetița. Știu că atunci când se va stinge chibritul, ai să dispari și tu, așa cum au dispărut și cuptorul cel cald, și găscă friptă cea delicioasă, și pomul de Crăciun împodobit. Nu mă lăsa singură!

Aprinse repede tot mănunchiul de chibrituri, ca s-o țină pe bunica ei mai mult timp lângă ea. Și mănunchiul de chibrituri strălucea atât de tare, că se făcu mai lumină ca ziua. Bunica nu mai fusese niciodată așa de mare și de frumoasă. Micuța își întinse mâinile. Se simțea atât de ușoară.

Bunica o luă în brațe și urcă cu ea, undeva departe de pământ. Acolo nu erau nici frig, nici foame. Urcară mai sus, spre lumină și căldură – până în sânul lui Dumnezeu.

În dimineața următoare, oamenii găsiră în ungherul dintre cele două case trupul fără viață al unei fetițe cu obraji roșii și cu zâmbetul pe buze. Mâna ei înțepenită încă mai ținea strâns mănunchiul ars de chibrituri.

— A vrut să se încălzească, a spus cineva. Și a murit înghețată.

Dar nimeni nu avea cum să-și închipuie ce frumuseți văzuse ea și în ce strălucire intrase în Noul An, alături de bunica ei.

Bradul

Undeva, într-o pădure, creștea un brăduț firav. Avea un loc bun acolo, cu aer și soare din belșug și era înconjurat de mulți brazi și pini înalți. Dar brăduțul își dorea atât de mult să crească mare, că nu băga deloc în seamă soarele care-l încălzea și aerul proaspăt.

— Of, dacă aș fi și eu la fel de mare precum ceilalți copaci! suspina copăcelul. Atunci aș putea și eu să-mi întind ramurile și păsările și-ar face cuiburi în crengile mele și când ar bate vântul, aș da și eu din cap cu solemnitate, la fel ca toți ceilalți!

Când a venit iarna și zăpada a acoperit toată pădurea ca o mantie albă și sclipitoare, adesea venea în fugă un iepure și sărea peste el dintr-un singur salt. Ce se mai enerva!

Dar au trecut două ierni și, în a treia, brăduțul era deja suficient de mare pentru ca iepurele să alerge pe după trunchiul lui.

„Așa, să creștem, să creștem și să îmbătrânim: asta e singura frumusețe pe lumea asta!” se gândea pomul.

A sosit toamna și niște tăietori de lemne au venit și au doborât câțiva dintre copacii mai mari.

